

Una nova revista d'assaig al segle XXI?

En un moment en què se senten veus que clamen insistentment per la desaparició del paper com a suport de les notícies, de les idees, de la literatura i del coneixement, pot semblar temerari d'emprendre una publicació periòdica en paper. En un moment en què les presses ens condicionen la vida cada vegada més, pot semblar agosarat de tirar endavant una revista d'assaig. La crisi econòmica que patim, amb mitjans de comunicació que despatxen periodistes o que desapareixen, amb editorials i llibreries que passen per dificultats, no sembla el context més idoni, doncs, per a publicar una revista d'assaig en paper, austera, que ens exigirà el sobreesforç de trobar el temps per a llegir-la sencera o llegir-ne només algun article. Creiem que en aquest món de la immediatesa que ens toca de viure, de la imatge imposant-se al text, hi cal un espai de reflexió, que ens faci adonar de cap on anem.

En l'àmbit de l'associacionisme i de la cultura popular i tradicional, com en els altres àmbits de la vida —no ens enganyem—, hi ha el perill d'acomodar-se a la inèrcia. I la inèrcia és un viatge cap enlloc, cap al no-res. La inèrcia ens permet d'esquivar obstacles suaus i que les coses tinguin una certa continuïtat, fins i tot una continuïtat d'anys i dècades. Però la inèrcia més aviat ens abalteil, ens fa fer les coses en una mena d'inconsciència col·lectiva. Tot el que puguem fer per a deixondir-nos és sempre positiu. Tampoc no es tracta d'entrar en la dinàmica del canvi constant, del canvi pel canvi: ens hi podríem marejar i, a més de no aclarir cap on anem, potser tampoc no aclariríem d'on venim.

La reflexió, doncs, és necessària. Ens ajuda a destriar el gra de la palla. Només des de la consciència de les coses, de les activitats que duem a terme, ens adonarem què hi ha d'essencial i què hi ha de superflu. I la reflexió és interessant en la mesura que suscita el debat, és a dir, més reflexió al capdavant.

L'aparició de *Canemàs* es produeix precisament per a cobrir un espai que l'article periodístic i l'article de recerca en revistes espe-

cialitzades no cobreixen. És l'espai del debat, de l'assaig. Més enllà de l'anècdota o de la denúncia puntual, de la informació apressada, cal una reflexió teòrica sobre el món associatiu. Una reflexió que estructurari un espai cultural, el nostre. L'objectiu de la nostra revista serà fer participar responsables del món associatiu i cultural, investigadors universitaris i gent de relleu d'arreu dels Països Catalans. Creiem que el diàleg que s'establirà entre tots nosaltres —algueresos, andorrans, catalans (del sud i del nord), eivissencs, formenterencs, franjolins, mallorquins, menorquins i valencians (amb el Carxe inclòs)— refermarà el *canemàs* de la nostra cultura. Cadascú des de la seva especificitat territorial ens farà entendre el valor de la diferència en el marc de l'acció comuna. El substrat històric, lingüístic, cultural, geogràfic i econòmic comú és la base perquè la diferència aflori com un enriquiment i no pas com una amenaça. Els diferents països catalans (llevat del Principat d'Andorra) pertanyem a estats que històricament no han acabat d'acceptar —si és que mai han tingut la intenció de fer-ho— la nostra existència com a cultura diferent.

La nostra intenció serà que *Canemàs* respongui a la necessitat de donar respostes concretes, de dinamitzar el sector de la cultura tradicional i associativa i de difondre aspectes desconeguts, o mal coneguts, de la nostra cultura, en tota la seva globalitat territorial.

En aquest primer número de *Canemàs* —revista de periodicitat semestral— el lector trobarà articles, cròniques i ressenyes sobre Eivissa, l'Alguer, Catalunya, la Catalunya del Nord i el País Valencià i podrà constatar, doncs, la voluntat dels impulsors de cobrir el nostre espai cultural. En cada nou número esperem poder comptar amb col·laboracions procedents dels diferents territoris.

Després dels articles, que constitueixen el gruix de *Canemàs*, hem cregut pertinent de publicar en cada número una entrevista a una personalitat que pugui tractar qüestions que interessin el món associatiu i cultural català i que, al seu torn, suscitin reflexió. En aquest cas, hem escollit el sociòleg Salvador Cardús, que ha treballat el fenomen migratori i la seva inserció i impacte en una altra societat i una altra cultura.

El lector també trobarà dues cròniques. Creiem oportú de recollir en detall la jornada sobre cultura tradicional i popular que se celebrà en el marc del Tercer Congrés Catalanista l'any 2009, fins ara inèdita, i un text de Carlo Sechi que descriu el fenomen associatiu cultural a l'Alguer. Al final hi ha un apartat de ressenyes de llibres temàticament interessants per als continguts de *Canemàs*.

Per a acabar, esperem trobar en el lector un col·laborador fidel en la difusió de la nostra revista. Només així aconseguirem de tirar endavant *Canemàs*.